

223 C. R. EHRSTRÖM — J. V. SNELLMAN 1.II 1839
HUB, JVS handskrifissamling

Janne!

Hjertligt tack för ditt bref! Svik ej det hopp Du en gång väckt — helsa på Din gamle vän (hvars slutliga dom sqvallerbladet berättar att nu omsider fallit).

Carolus.

d. 1/2 39.

10

Hvarest dessa rader få visa sig för dina ögon vet jag icke; jag låter dem nu styra kosan till hemmet. Helsa Farbror vördsamt!

224 J. V. SNELLMAN — C. R. EHRSTRÖM 22.II 1839
HUB, SLS arkiv

NyCarleby Febr. 22. 1839.

20

Mi Carole!

Med Stenvik, flöjten, afgick för en vecka sedan härifrån en Instrumentlåda, jemte bref från mig, dateradt Janarii 1839. Af detta finner Du, att jag för Din räkning utbetalt R(iks)D(ale)r 50 + (jag mins ej), samt att dessa pecunier äro mig af nöden för min resa. Nu yppas följande tillfälle till hastig liquid: Du betalar till Fru, Eva Catharina Wählberg, i Torneå, för räkning min Brother, Carl Aug. Snellman, mot inhändigandet av hans Revers, af d(en) 30. Sept(ember) 1832, Fyratiosju R(iks)D(aler) R(iks)G(älds)S(edla)r, jemte upplupen ränta R(iks)D(aler) 65 ungefärligen, och bekommer deremot härjemte R(iks)D(ale)r 15. Jag uppbär deremot här af min Svägerska.

30

Ditt fem raders bref, af d(en) 1:sta dennes, mottog jag här. Du kunde väl märka att squallerbladet, på hvars sannfärdighet jag icke tviflar, glömt en viktig sak: den utvaldas namn. Eljest kan jag ju icke göra mig om henne underrättad. Jag fogar dertill endast: pretendera blott en varm sängvärmerska, öm barnasköterska och god gröt-kokerska. Tacka Gud derföre och anse allt öfrigt vara på köpet. Lef Vål!

Din Janne.

40

225 C. R. EHRSTRÖM — J. V. SNELLMAN 29.III 1839
HUB, JVS handskrifissamling

Janne!

Gerna må dina papper, sedan Du en gång vandrat hädan, säga menniskorne hvad Du varit; så länge Du lefver säga de icke hvad Du är.

Åtminstone är jag icke nöjd med din repraesentant af d(en) 24 Jan(uari) sistl(ädna) — Hvarföre kom Du ej sjelf! Du hade ju kunnat återvända samma väg. Ho var den enfaldige Läkarn som gaf Dig betyg och ej insåg att en resa till Norden behöfts för att återställa din helsa. Vi skulle ha rest till Utsjoki, och se — på den vägen är dock något af verlden, som Du ännu ej genomskådat, Du med din affecterade prosaism skrifver recep-

50

ter, som Du sjelf föraktar att begagna, men som just andas poesi emot din vilja. Och hvarföre föraktar Du dem? Icke derföre att Dig fattas fantasi, men derföre att dina fantasier äro för mycket idealiserade för att finna motsvarighet i verkligheten. — Detta är *din prosa*.

Jag har så stort öfverskått i min kassa att det förslår till skjutsp(e)ng(a)r; hvarföre begagnar Du dem icke? Bläck penna och papper finnes här nog, och formeln känner Du: Till *Sedelhafvaren* betalar &c. Kommer ej Nervander hit i *sommar* Bröllop skall jag bestå, blott brud hämtas med. i nödfall kan dock äfven här finnas.

10 Ena dagen hitkom ditt sista bref, andra dagen Stenvik. Concer kunde här ej ges i brist på biträden. Han tillbragte par dagar hos mig, hvarefter vi behörigen introducerade honom på svenska jorden.

Tack för bestyret och liqviden. Huru de 16:50 till Fauna & Fl(ora) Sällsk(äpet), och de 9. till Sparb(an)k(e)n kunde vara oliqviderade begriper jag icke. Felet ligger säkert icke hos mig. Din brors förskrifning till Fru Våhlberg medföljer, döda.

Lef väl! Helsa din Syster från Eder

bror Carl.

d. 29/3 39.

20

226 B. O. LILLE — J. V. SNELLMAN 29.III 1839
HUB, JVS handskriftssamling

Heinola Påskafton 1839.

Käre Broder Snellman!

30 »Den som ej väckes till Julen, slås dock af sitt samvete till Påsken,» tänker Du väl när du inhändiggar detta. Härom aftonen var jag hos Cygnaeus och hvardera nödgades wi erkänna, att vi Finnar — också de som man trott vara bland de varmare, äro ett förunderligt trögt och passivt slägte. Den ena hade att erinra sig det fasta — och sjelf gifna löftet — den andra det sista, warma, oändliga (sade han sjelf) handslaget vid afskedet, och båda hade vi låtit månader gå förbi — »och aktat brodren, som hade han död varit». Förlåt detta, med din vanliga kärlek — och låt mig, så vidt ske kan, härmed godtgöra det brutna: samma bön kommer säkert på engång till Dig från H(elsing)fors. — Till min ursäkt vill jag blott

40

anseende till min Fars allt än fortfarande sjuklighet varit vid en mycket deprimerad sinnesstämning. Må de gälla inför dig hvad de kunna — ursäkter förblifva de ändock!

Wid en tid och på ett sätt som ej var egnadt att väcka en rätt liflig känsla af en längre, kanske ständig, skilsmässa — sade jag dig farväl. Efter återkomsten till Universitetet, har jag, jemte Cygnaeus, oftare än kanske de fleste känt att Du är borta. Huru olika våra lynnen, våra åsigtter, vår bildning och förmåga än voro — ett hade vi dock alltid gemensamt — tendensen till det rätta — värmen för andra och för hvarandra: — det är till allt för få jag kunde säga detsamma och derföre lika få jag skulle sakna som dig. Det låte(r) skryt, att tala om fattigdom — men det

50

är dock sagt (***) innersta, att det är stor brist på folk — i bästa mening — i H(elsing)fors. Det blir i synnerhet allt kallare, och kallare — och hade jag ej haft den ofta nämnde brodren der, att värma mig vid, så hade jag, äfven under denna lindriga vinter, förfrusit. Men huru har det varit med Dig deruppe närmare Polen? Bortdomnad tyckes du äfven. Ingen, mig